

overfor Beboere i Tyskland, der opterede for og som Følge heraf overflyttede til Danmark, samt

3) Spørgsmaalet om særlige Foranstaltninger til Mildnelse af den Dobbeltbeskatning, der som Følge af Afstaaelsen jævnlig vilde indtræde for Personer med Bopæl i begge Lande eller navnlig med Bopæl i det ene Land og Erhvervsvirksomhed i det andet.

Samtlige fornævnte Spørgsmaal er gjort til Genstand for Behandling i heromhandlede Overenskomst med tilhørende Slutprotokol. Medens man først ved selve Overenskomsten har søgt at fastslaa detaillerede Regler for en, teoretisk set, acceptabel Ordning, har man derefter paa Grund af de Vanskeligheder og uforholdsmæssig store Omkostninger, som Ordningens Gennemførelse i Praksis vilde medføre, ved Slutprotokollen, navnlig gennem Fastsættelsen af en rund Sum, søgt at forenkle hele Afviklingen af Skattemellemværendet. Endelig har man ved en samtidig stedfundet Noteveksling truffet enkelte supplerende Bestemmelser.

Til 1) Angaaende Restancespørgsmaalet syntes det rimeligt, at Skatte- og Argiftsbeløb, der var forfaldet inden Afstaaelsen, maatte tilkomme Tyskland, uanset at de ikke var kommet til Opkrævning inden nævnte Tidspunkt og følgelig henstod enten hos vedkommende Skatteydere eller af disse var eller blev indbetalt til de kommunale Oppebørselsmyndigheder (Kredskasserne og i Købstæderne Magistraterne).

Efter modtagne Indberetninger udgjorde det samlede Beløb af saadanne Restancer godt 2 Millioner Mark, hvoraf ca. 1.300.000 Mark var indbetalt til de kommunale Oppebørselsmyndigheder, men efter de gældende tyske Love maa det dog antages, at de paagældende Kommuner har Krav paa en vis Andel af de saaledes opkrævede Beløb.

Udover de fornævnte egentlige Restancer har man under Forhandlingerne ment at kunne tilbyde Tyskland en forholdsmæssig Andel i den Indkomst- og Formueskat til Staten, der for Skatteaaret 1920—21 var paalignet fra dansk Side, og som udgjorde ialt ca. 6,3 Millioner Mark eller for Tiden 1. April 1920—15. Juni 1920, altsaa 2½ Md., ca. 1,3 Millioner Mark.

Efter stedfundet Forhandling er man sluttelig enedes om at ordne det hele Skattemellemværende ved, at der fra dansk

Side udbetales Tyskland en samlet Sum af 3 Millioner Mark.

De hos de kommunale Oppebørselsmyndigheder henstaaende eller hos Skatteydere endnu beroende Restancebeløb tilfalder da Danmark, som herefter alene har at træffe Bestemmelse om, dels hvad der vil være at foretage med Hensyn til Inddrivelsen af sidstnævnte Beløb, dels hvilken Andel af de betalte Beløb, der vil være at overlade vedkommende Kommuner.

Hele den fornævnte Ordning omhandles i Traktatens Art. 1—5 samt Slutprotokol Afsnit 1.

Til 2) Foruden de under 1) omhandlede Restancer, der alle angik Krav efter Skattelove, som var bragt til fuld Anvendelse før Afstaaelsen, har der under Forhandlingerne fra tysk Side været fremsat Krav paa »Restancer« efter en Del ekstraordinære tyske Beskatningslove (jfr. Overenskomstens Art. 6), som var vedtaget og traadt i Kraft, men ikke — i alt Fald ikke i Landsdelene — bragt til Gennemførelse før 15. Juni 1920. Med Hensyn til saadanne Restancer kunde det befrygtes, at der fra tysk Side vilde blive gjort Krav gældende overfor Beboere i Landsdelene, der som Følge af, at de var tyske Statsborgere paa Tidspunktet for de paagældende Loves Ikrafttræden, efter tysk Opfattelse kunde anses for at være undergivet Skattepligt efter samme og saaledes i Tilfælde, hvor de ejede Formuegenstande Syd for Grænsen eller drev Erhverv der, kunde udsættes for at se den paagældende Formue beslaglagt til Fyldestgørelse for Skattekrav, beregnet efter deres fulde Indkomst og Formue. Fra dansk Side rettedes Bestræbelserne paa dette Punkt derhen, saavidt muligt at opnaa Sikkerhed for, at Beboere i Landsdelene, der ipso facto ved Afstaaelsen var blevet danske Statsborgere, kun undergaves Beskatning efter nævnte Love i samme Omfang som andre udenlandske Statsborgere med Bopæl udenfor Tyskland, altsaa navnlig kun forsaavidt angik Formuegenstande, de maatte eje i Tyskland, eller Indkomst fra Erhvervsvirksomhed sammesteds.

Hertil sigter Bestemmelserne i Overenskomstens Artikler 6 og 7, ligesom det ved Bestemmelsen i Art. 8 tilsigtes at opnaa tilsvarende Sikkerhed for Optanter, der efter afgiven Optionserklæring flytter til Danmark.

De nævnte Bestemmelser suppleres ved Udtalelser i Slutprotokollens Punkter 2 og 3 og i Notevekslingen.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om